Temps Ordinari - Setzè diumenge

Per Administrador el dg., 23/07/2017 - 09:00

Sv 12, 13.16-19
Rm 8, 26-27
Mt 13, 24-43

1- *Cal reconèixer que Déu actua de manera ben diferent de la nostra*Nosaltres tenim tendència a dividir les persones en dos grups. D'una banda els bons, els honrats, els innocents. I, de l'altra, els dolents, els culpables, els de malfiar.
I, d'una forma més o menys inconscient, nosaltres ens situem sempre en el primer grup: entre els bons. La culpa, almenys la part més important, sempre considerem que és dels altres.
I cal reconèixer també que tenim una doble mesura a l'hora de jutjar: som terriblement intolerants amb allò que considerem defectes del altres i summament comprensius amb els nostres, amb nosaltres mateixos.

2- Però, a través de l'evangeli d'avui, Jesús ens vol fer veure que aquest actitud no és honesta: això no és jugar net.
En primer lloc , perquè sovint no és fàcil distingir el bé del mal. No és fàcil delimitar-los, perquè el bé i el mal no existeixen en estat pur. Com el blat i el jull, estan barrejats en un mateix camp. Moltes vegades, sota l'aparença d'allò que considerem mal, pot haver-hi una autèntica força de bé. I a l'inrevés.

3- L'altra raó que fa que la nostra tendència a jutjar no sigui honesta és que dins nostre cadascú de nosaltres som una barreja de bé i de mal.
El mateix mal que critiquem en els altres, o altres coses igualment negatives, també el portem dins nostre. En el nostre cor també hi ha una certa dosis d'egoisme, d'enveja, d'orgull, d'intolerància, de covardia… És a dir, de pecat, de no jugar net.

4- No vulguem jutjar, doncs. Si alguna vegada ens trobem amb alguna injustícia o altres mals que, en consciència, pensem que no es poden tolerar, lluitem-hi.
Lluitem-hi, sí. Però fem-ho amb humilitat, sense creure'ns perfectes, sens jutjar el grau de bona o mala voluntat de l'altre. Perquè en el moment que jutjo l'altre considerant-me a mi mateix "pur", jo també m'estic convertint en jull.
Deixem que el judici el faci el Senyor, que és l'únic que coneix a fons el cor de l'altra persona, i que sap la seva història personal, les situacions que ha viscut en la seva vida i que l'han portat a ser o a actuar així. Moltes persones pateixen uns condicionants fisiològics o psicològics dels quals nosaltres no en som conscients.
Deixem, doncs, obrar al Senyor i alegrem-nos de la seva immensa paciència, perquè nosaltres en som els primers beneficiats. Si analitzem amb sinceritat la nostra història personal, ens adonarem de com ha estat de gran la bondat i la misericòrdia del Senyor amb nosaltres.
Déu nos en guard que Ell ens hagués tractat amb la mateixa duresa i intolerància amb què sovint tractem els altres. Déu nos en guard! Alegrem-nos, doncs, de la seva comprensió i paciència i procurem imitar-lo.
Aquesta paràbola és la desautorització mes total de tota mena de fanatisme, d'intolerància, de fúries apocalíptiques. Déu no és així. El salm que hem escoltat ens diu clarament com és Ell: **"compassiu i benigne, lent per al càstig, fidel en l'amor".**
Doncs, procurem assemblar-nos al nostre Pare del cel.

5- Però fixem-nos que si el Senyor té tanta paciència amb nosaltres, no és perquè tant se li'n doni el mal. No es això. A ell, el mal li ha costat molt car, l'ha portat a morir en creu. Per tant , no és això.
La primera lectura ens fa veure clarament perquè ho fa : perquè tinguem ocasió de penedir-nos. Ell no intervé directament perquè no ens vol treure la llibertat. Ens dóna temps perquè recapacitem i tinguem ocasió de canviar. I vol que això ho fem lliurement. Confia en nosaltres.
Li ho hem d'agrair. I la millor manera de fer-ho és imitar el Senyor, d'acord amb allò que hem escoltat a la primera lectura: **"Els justos han de ser humans amb tothom".**
Doncs, tinguem paciència, especialment amb les persones que ens envolten, sense voler arrencar allò que és jull, perquè també arrancaríem el blat. Serà el miracle aconseguit per la nostra paciència i comprensió.
6- I comencem per tenir paciència amb nosaltres mateixos, com Déu la té. No ens menystinguem ni ens obsessionem pels postres defectes o pel passat.
No busquem resultats a curt termini. Les coses que deixen senyals més fondes, demanen temps. No ens desanimem. Confiem en la bondat del senyor, mantinguem la pau al cor i tirem endavant.
Reflexionem-hi.

Durant els mesos de juliol, agost i setembre us oferim els punts de reflexió del ***P. Lluís Armengol i Bernils*** *(Terrassa, 1924 - Sant Cugat del Vallès, 2007), publicats al llibre* ***"El pa de la Paraula nº 3. Diumenges i festius. Cicle A."*** *Editorial Claret, 2004*